Socialförsäkringsutskottets betänkande 1986/87:6

om arbetsskadeförsäkringen

SfU
1986/87:6

Sammanfattning

I betänkandet behandlas sex under den allmänna motionstiden väckta motioner rörande arbetsskadeförsäkringen m. m.

Fyra av motionerna (en från vardera vpk, s, m och fp) rör frågan om handläggningstiderna för arbetsskadeförsäkringsärendena. I vpk-motionen begärs åtgärder för att arbetsskadeärenden normalt skall kunna avgöras inom tre månader från anmälningsdagen. I s-motionen begärs att regeringen noga skall följa utvecklingen av handläggningstiderna och återkomma med förslag till åtgärder om inte tiderna väsentligt förkortas. I m-motionen begärs förlängning av samordningstiden till ett år medan i fp-motionen begärs en översyn av samordningstiden. Utskottet avstyrker bifall till motionerna. Reservationer har avgetts av vpk-, m- och fp-ledamöterna.

Två motioner rör andra frågor. I den ena (fp) av dem påtalas att färdolycksfall vid rehabilitering inte omfattas av LAF. I den andra (m) begärs en översyn av de värnpliktigas försäkringsskydd. Utskottet avstyrker båda motionerna. Fp- och m-ledamöterna har avgett särskilda yttranden.

Motionerna

Motioner väckta under den allmänna motionstiden 1985/86

I motion 1985/86:Sf229 (motivering i 1985/86:So702) av Lars-Ove Hagberg m. fl. (vpk) föreslås att riksdagen hos regeringen hemställer om åtgärder för att skyndsamt behandla arbetsskadeanmälningarna så att beslut normalt kan fattas inom tre månader från anmälningsdagen.

I motion 1985/86:Sf233 av Margareta Gard och Siri Häggmark (m) hemställs att riksdagen hos regeringen anhåller om förslag till sådan ändring av lagen om arbetsskadeersättning (LAF) och lagen om statligt personskadeskydd (LSP) att den s. k. samordningstiden förlängs från 90 dagar till ett år.

I motion 1985/86:Sf265 av Barbro Sandberg och Margareta Andrén (fp) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs angående färdolycksfall för personer som genomgår rehabilitering.

I motion 1985/86:Sf295 av Birger Hagård och Siri Häggmark (m) hemställs

1 *Riksdagen 1986/87. 11 saml. Nr 6*

att riksdagen hos regeringen begär en översyn av de värnpliktigas försäkringsskydd.

I motion 1985/86:Sf309 av Lars-Erik Lövdén och Kurt Ove Johansson (s) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande handläggningstiderna för arbetsskadeärenden.

I motion 1985/86:Sf336 av Margareta Andrén m. fl. (fp) hemställs

4. att riksdagen hos regeringen begär en översyn av den s. k. samordningstiden i arbetsskadeförsäkringen.

Utskottet

Allmänt om arbetsskadeförsäkringen

Lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring (LAF) trädde i kraft den 1 juli 1977. Därmed upphörde lagen (1954:243) om yrkesskadeförsäkring (YFL) att gälla.

Den som förvärvsarbetar i verksamhet här i riket är genom LAF försäkrad för arbetsskada. Egenföretagare och uppdragstagare är dock försäkrade endast under förutsättning att de är bosatta i Sverige. Försäkringen omfattar även den som genomgår utbildning i den mån utbildningen är förenad med särskild risk för arbetsskada enligt de närmare föreskrifter som regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer meddelar. I begreppet arbetsskada inryms skada till följd av olycksfall eller annan skadlig inverkan i arbetet. Även skada som framkallats genom smitta kan, i den mån regeringen så föreskrivit, anses som arbetsskada.

Principen bakom LAF är att den som drabbas av arbetsskada skall ha rätt till ersättning för hela det inkomstbortfall som är en följd av skadan.

LAF ger ersättning för inkomstförlust för skador och sjukdomar som har uppkommit i arbetet om dessa varar längre än 90 dagar. Under de första 90 dagarna efter det att skadan inträffade, den s. k. samordningstiden, skall sjukförsäkringen inom lagen om allmän försäkring i princip svara för ersättningen till den skadade. Under dessa 90 dagar kan bl. a. sjukpenning utgå. Hel sjukpenning utgör då för dag räknat 90 % av den fastställda sjukpenninggrundande inkomsten, delad med 365.

Om sjukdomen består efter samordningstidens slut ersätter arbetsskadeförsäkringen nödvändiga kostnader för bl. a. läkarvård, sjukhusvård och läkemedel. Om sjukdomen medfört en fortsatt nedsättning av förmågan att skaffa sig inkomst genom arbete med minst hälften utgår sjukpenning från arbetsskadeförsäkringen. Hel sjukpenning utgör för den som har en fastställd sjukpenninggrundande inkomst en trehundrasextiofemtedel av denna inkomst. Blir nedsättningen av arbetsförmågan bestående utges livränta från arbetsskadeförsäkringen.

Anmälan om arbetsskada skall i princip göras till den allmänna försäkringskassa där den försäkrade är inskriven. Om försäkringskassan inte utan betydande dröjsmål kan avgöra om rätt till ersättning föreligger enligt LAF men det finns sannolika skäl för att sådan rätt föreligger, skall försäkringskassan besluta att ersättning skall betalas ut med ett skäligt belopp om detta är av

väsentlig betydelse för den skadade. Detsamma gäller om rätt till ersättning föreligger men ersättningsbeloppet inte kan bestämmas utan betydande dröjsmål.

Arbetsskadeförsäkringen finansieras genom avgifter från arbetsgivare och egenföretagare. Avgiften utgör för närvarande 0,60 % av avgiftsunderlaget.

Handläggningstider

Under tiden som gått sedan arbetsskadeförsäkringens tillkomst har antalet ärenden härom hos försäkringskassorna ökat kraftigt med huvudsakligen till följd därav ökande handläggningstider. Det totala antalet inkomna arbetsskadeanmälningar till försäkringskassorna var år 1983 ca 190 000, år 1984 ca 200 000 och år 1985 ca 214 000. Flertalet sjukfall avslutas dock inom samordningstiden, varför antalet inkomna arbetsskadeärenden blir betydligt lägre. Antalet inkomna arbetsskadeärenden och balanserna under åren 1980–1985 framgår av nedanstående tabell (källa: promemoria 1986-06-06 från riksförsäkringsverket).

Ärenden och balanser angående arbetsskador (jämna 100-tal)

	1980	1981	1982	1983	1984	1985
Inkomna ärenden	42 100	41 400	42 900	45 600	54 400	64 600
Avgjorda ärenden	39 300	43 700	41 800	40 700	45 900	57 100
därav bifall	22 300	24 000	24 200	25 500	29 000	38 600
Balans 31/12	20 300	18 000	19 200	24 000	32 500	40 000

Arbetsskadeförsäkringen har bl. a. mot bakgrund av anhopningen av arbetsskadeärenden hos försäkringskassorna nyligen varit föremål för översyn av arbetsskadeutredningen. I betänkandet (SOU 1985:54) Översyn av arbetsskadeförsäkringen har utredningen lämnat förslag till åtgärder för att bl. a. komma till rätta med ärendebalanser och väntetider i försäkringskassorna. Förslagen innebär bl. a. att samarbetet mellan försäkringskassorna, företagshälsovården och företagens skyddsorganisation skall förstärkas. Det medicinska underlaget för kassornas beslut i arbetsskadeärenden skall förbättras genom att läkarkårens kunskaper om försäkringen ökas och läkarutlåtandena ges en bättre utformning. Vidare skall beslutsfattarna hos kassorna ges möjligheter att inhämta uppgifter från olika datasystem som innehåller information om arbetsmiljörisker. Kassornas tillgång till praxisavgöranden skall förbättras genom att försäkringsöverdomstolens domar görs åtkomliga via rättsdatasystemet. En begränsning skall ske av antalet avgöranden i ärenden som inte kan leda till ersättning från försäkringen eftersom skadan inte medfört någon inkomstförlust för den försäkrade. Utredningen diskuterade vidare, dock utan att lägga fram något förslag, en förlängning av samordningstiden och fann därvid att en sådan åtgärd – för att motsvara behovet att begränsa antalet ärenden – skulle behöva innebära en förlängning till 180 dagar. Utredningens betänkande bereds för närvarande inom regeringskansliet.

I fyra motioner riktas kritik mot de långa handläggningstiderna. I motion Sf229 av Lars-Ove Hagberg m. fl. hemställs om åtgärder för att arbetsskade-

Rättelse: S. 9 rad 8 nerifrån Tillkommer: (mom. 4)

anmälningarna skall kunna behandlas så att beslut kan fattas inom tre månader från anmälningsdagen. Lars-Erik Lövdén och Kurt Ove Johansson begär i motion Sf309 att regeringen noga följer utvecklingen och återkommer med förslag till åtgärder om inte handläggningstiderna väsentligt förkortas samt att uppmärksamhet riktas också mot utvecklingen vid försäkringsrätterna och försäkringsöverdomstolen. I motion Sf233 av Margareta Gard och Siri Häggmark anser motionärerna enda möjligheten att komma till rätta med balanserna inom arbetsskadeförsäkringen vara att öka samordningstiden till ett år. Detta leder enligt motionärerna till att större resurser kan satsas på de långvariga sjukfallen, livräntebedömning och rehabilitering. Margareta Andrén m. fl. hänvisar i motion Sf336 till arbetsskadeutredningens beräkningar om resultatet av en förlängning av samordningstiden till 180 dagar och anser att det finns skäl att överväga en förlängning av samordningstiden.

Utskottet kan konstatera att antalet arbetsskadeärenden i balans hos försäkringskassorna har fortsatt att öka under år 1986 och uppgår vid utgången av tredje kvartalet 1986 till drygt 47 000. Balansläget är således oroväckande.

Arbetsskadeutredningens förslag bereds emellertid såsom nämnts för närvarande inom regeringskansliet. Huvuddelen av de åtgärder som utredningen föreslår är av den arten att de kan initieras av riksförsäkringsverket. Den arbetsgrupp som riksförsäkringsverket och försäkringskassorna bildat för att undersöka möjligheterna att minska ärendebalanserna på arbetsskadeområdet genom metodutveckling och rationalisering har också i oktober 1986 lämnat förslag till förändringar i arbetsskadehandläggningen. En del av förslagen kommer riksförsäkringsverket att använda som underlag för allmänna råd. Andra delar kommer att bearbetas vid verkets revidering av handboken för arbetsskadeärenden. Utskottet vill i detta sammanhang också erinra om att under budgetåret 1986/87 15 milj. kr. beräknades för att förstärka försäkringskassornas resurser för att komma till rätta med de långa handläggningstiderna i arbetsskadeärenden. Utskottet förutsätter att man i budgetarbetet inför nästa budgetår noga prövar resursbehovet vid försäkringskassorna för nämnda ändamål. Med det anförda anser utskottet att resultatet av de åtgärder som föreslagits och som delvis också påbörjats bör avvaktas och att motionerna inte behöver föranleda någon åtgärd.

Försäkringsskyddet för studerande

Enligt YFL skulle den som undergick yrkesutbildning som togs upp på en särskild förteckning anses som arbetstagare vid tillämpning av lagen om försäkring för olycksfall i arbetet. En förutsättning för att en utbildning skulle inordnas i förteckningen var från början att utbildningen var förenad med särskild risk för yrkesskada. Med anledning av ett uttalande vid lagens tillkomst gjordes emellertid successivt avsteg från principen att försäkringen skulle omfatta endast elever i mera riskfylld utbildning, och förteckningen kom så småningom att omfatta åtskilliga inrättningar med verksamhet där risken för olycksfall var mycket liten och där det teoretiska inslaget i undervisningen var betydande. I den mån utbildningen fanns upptagen i förteckningen omfattade elevskyddet också färdolycksfall.

Enligt LAF omfattas av försäkringen den som genomgår utbildning endast i den mån utbildningen är förenad med särskild risk för arbetsskada enligt de närmare föreskrifter som regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer meddelar. Regeringen har i förordningen (1977:284) om arbetsskadeförsäkring och statligt personskadeskydd föreskrivit att arbetsskadeförsäkringen gäller bl. a. för den som deltar i arbetsmarknadsutbildning och den som är inskriven vid arbetsmarknadsinstitut eller genomgår arbetsprövning eller arbetsträning som har godkänts av allmän försäkringskassa under moment i utbildningen då eleven utför arbete som stämmer överens med eller till sin art liknar sådant som vanligen utförs vid förvärvsarbete. Skador under teoretiska undervisningsmoment, under raster och under resor till och från utbildningsstället innefattas däremot inte i försäkringsskyddet.

Antalet elever som kom att omfattas av försäkringsskydd utökades genom införandet av LAF men försäkringsskyddet begränsades alltså genom att försäkringen endast täcker vissa moment i utbildningen.

Elever i arbetsmarknadsutbildning och deltagare i arbetsprövning/arbetsträning kan dock vid sidan av LAF:s bestämmelser numera få ersättning vid bl. a. färdolycksfall. Enligt förordningen (AMSFS 1979:7) om ersättning vid personskada till elev i viss arbetsmarknadsutbildning och inskriven sökande vid arbetsmarknadsinstitut utges nämligen ersättning av statsmedel vid personskada i vissa fall. Ersättningen, som bestrids under tolfte huvudtiteln (arbetsmarknadsdepartementet) anslaget B 3. Bidrag till arbetsmarknadsutbildning, utges till elever i arbetsmarknadsutbildning som uppbär utbildningsbidrag enligt arbetsmarknadskungörelsen och till inskrivna sökande vid arbetsmarknadsinstitut. Ersättning kan utges för bl. a. olycksfall under färd till och från utbildningsstället. Beslut om ersättning fattas av trygghetsnämnden som vid behov kan infordra yttrande från vederbörande försäkringskassa.

I motion Sf265 begär Barbro Sandberg och Margareta Andrén en utvidgning av arbetsskadeförsäkringen så att den omfattar olycksfall vid resa till och från arbetsplatsen för den som genomgår yrkesinriktad rehabilitering inom arbetsmarknadsinstitut. Annars kan enligt motionärerna personer som beretts möjlighet till träning i reell miljö, dvs. får arbetsträning på en arbetsplats, avstå från denna möjlighet på grund av att det föreligger risk för färdolycksfall.

Arbetsskadeutredningen, som gjort en kartläggning kring erfarenheterna av försäkringsreglerna för studerande och funnit att det allmänt rådde en stor osäkerhet om försäkringsskyddets närmare innehåll, förordade i sitt betänkande att frågan om försäkringsskyddet för studerande under rehabilitering skall tas upp av kommittén (S 1985:02) för översyn av sjukförsäkringens roll när det gäller förebyggande åtgärder och i samband med rehabilitering. Enligt vad som upplysts från socialdepartementet kommer också material från arbetsskadeutredningen att överlämnas till kommittén för vidare utredning i frågan.

Det skydd som ges enligt förordningen AMSFS 1979:7 kan inte betraktas som någon permanent lösning på de problem motionärerna tagit upp. Det är därför enligt utskottets uppfattning en fördel att en vidare utredning kommer

till stånd genom den nyss nämnda kommittén. Eftersom så sker anser utskottet inte att motion Sf265 behöver föranleda någon åtgärd av riksdagen.

Värnpliktigas försäkringsskydd

Den 1 juli 1977 ändrades den tidigare lagstiftningen – fördelad på sex olika författningar – om ersättning för kroppsskador under militärtjänst, civilförsvarstjänst, räddningstjänst och under vistelse på anstalt och sammanfördes till en lag, lagen (1977:265) om statligt personskadeskydd (LSP). Lagen ger samma skydd vid ekonomisk skada som arbetsskadeförsäkringen. Lagen omfattar bl. a. den som fullgör tjänstgöring eller genomgår utbildning eller inskrivningsprövning enligt värnpliktslagen (1941:967).

Liksom arbetsskadeförsäkringen administreras det statliga personskadeskyddet av de allmänna försäkringskassorna. Den som omfattas av LSP har enligt lagen (1977:266) om statlig ersättning vid ideell skada (Li) även rätt till ersättning för sveda och värk, lyte eller annat stadigvarande men, liksom för allmänna olägenheter till följd av skadan. Ersättningen utgår därvid med belopp som skulle ha utgått om den skadade haft rätt till ersättning enligt statens personskadeförsäkring. Frågor om ersättning enligt Li handläggs av trygghetsnämnden. Anspråk på skadestånd enligt skadeståndsrättsliga normer för skada under militärtjänst m. m. kan också riktas direkt mot staten. Staten företräds därvid av försvarets civilförvaltning (FCF).

Birger Hagård och Siri Häggmark begär i motion Sf295 en översyn av de värnpliktigas försäkringsskydd. Till stöd för sin begäran anför de att dagens försäkringsskydd för de värnpliktiga kännetecknas av mycket långa handläggningstider och administrativt krångel samt att systemet med tre handläggande instanser borde kunna rationaliseras. Översynen bör enligt motionärerna avse att FCF ges i uppdrag att besluta om ersättning för ideell skada antingen i stället för trygghetsnämnden enligt Li eller i linje med bestämmelserna i 5 kap. skadeståndslagen (1972:207).

Socialförsäkringsutskottet behandlade under föregående riksmöte en motion om en översyn av de värnpliktigas försäkringsskydd i syfte att förbättra försäkringsskyddet och få snabbare handläggning av försäkringsärendena. Utskottet inhämtade yttrande från försvarsutskottet, vilket i sin tur inhämtade yttranden från försvarets civilförvaltning, riksförsäkringsverket och trygghetsnämnden. Försvarsutskottet, som räknade med att de brister i tillämpningen av de gällande bestämmelserna som kunde finnas kom att avhjälpas genom olika åtgärder, ansåg inte att en översyn behövdes vare sig av det gällande regelsystemet i enlighet med motionsförslaget eller av själva tillämpningen.

Socialförsäkringsutskottet anslöt sig i sitt betänkande SfU 1985/86:4 till vad försvarsutskottet anfört.

Frågan om en överflyttning av prövningen enligt Li av frågor om ersättning till värnpliktiga har härefter, enligt vad utskottet erfarit, diskuterats mellan företrädare för FCF och trygghetsnämnden. Frågan har också väckts genom en skrivelse den 14 november 1986 till regeringen från statens arbetsmarknadsnämnd, vilken bereder de ärenden som prövas av trygghetsnämnden. I skrivelsen föreslås att skaderegleringar enligt Li till den del de rör värnplikti-

ga, civilförsvarspliktiga och personal som genomgår frivillig utbildning vid försvarsmakten skall överföras till FCF.

Med hänsyn till att de önskemål om rationalisering av handläggningen som motionärerna framfört redan aktualiserats inom regeringskansliet är enligt utskottets mening någon åtgärd med anledning av motion Sf295 inte påkallad.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *handläggningstiderna för arbetsskadeärenden*
att riksdagen avslår motionerna 1985/86:Sf229 och 1985/86:Sf309,
2. beträffande *samordningstidens längd*
att riksdagen avslår motionerna 1985/86:Sf233 och 1985/86:Sf336 yrkande 4,
3. beträffande *försäkringsskyddet för studerande*
att riksdagen avslår motion 1985/86:Sf265,
4. beträffande *försäkringsskyddet för värnpliktiga*
att riksdagen avslår motion 1985/86:Sf295.

Stockholm den 27 november 1986

På socialförsäkringsutskottets vägnar

Doris Håvik

Närvarande: Doris Håvik (s), Nils Carlshamre (m), Börje Nilsson (s), Ralf Lindström (s), Margareta Andrén (fp), Karin Israelsson (c), Gullan Lindblad (m), Lena Öhrsvik (s), Kenth Skårvik (fp), Siri Häggmark (m), Rune Backlund (c), Margó Ingvardsson (vpk), Margareta Persson (s), Ingegerd Anderlund (s) och Erik Janson (s).

Reservationer

1. Handläggningstiderna för arbetsskadeärenden (mom. 1)

Margó Ingvardsson (vpk) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Arbetsskadeutredningens förslag" och slutar med "någon åtgärd" bort ha följande lydelse:

Av bl. a. arbetsskadeutredningens betänkande framgår klart att ärendebalanser och handläggningstider i arbetsskadeärenden är helt oacceptabla inte minst vid försäkringskassorna. Utredningen har visserligen lagt fram förslag till olika åtgärder för att minska ärendebalanserna. Vidare har förslag lagts fram av den arbetsgrupp som riksförsäkringsverket och försäkringskassorna bildat för att undersöka möjligheterna att minska ärendebalanserna på arbetsskadeområdet. Med hänsyn till den tid det erfarenhetsmässigt tar innan ett utredningsförslag kan leda till åtgärder anser utskottet emellertid

att beredningen av detta förslag inte kan avvaktas utan att omedelbara åtgärder måste vidtas. Åtgärderna måste leda till att försäkringskassorna får resurser och direktiv om att arbeta av sina balanser, så att beslut i ärenden om arbetsskador normalt kan fattas inom tre månader från anmälningsdagen.

dels att utskottet under mom. 1 bort hemställa

1. beträffande *handläggningstiderna för arbetsskadeärenden*

att riksdagen med bifall till motion 1985/86:Sf229 och med anledning av motion 1985/86:Sf309 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

2. Samordningstidens längd (mom. 2)

Nils Carlshamre, Gullan Lindblad och Siri Häggmark (alla m) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Arbetsskadeutredningens förslag" och slutar med "någon åtgärd" bort ha följande lydelse:

Balanserna av arbetsskadeärenden hos de allmänna försäkringskassorna växer fortfarande kraftigt trots att kassorna starkt prioriterat denna typ av ärenden. Utrymmet att omfördela ytterligare resurser inom kassorna till arbetsskadeärenden är oerhört begränsat. Likaså är möjligheterna mycket begränsade att genom fortsatt metodutveckling och effektivisering nå några avgörande förbättringar. Det är inte heller realistiskt att tänka sig en lösning genom den kraftiga resursökning som skulle krävas för att komma till rätta med balanserna inom arbetsskadeförsäkringen. Utskottet finner i stället enda möjligheten vara att förlänga samordningstiden till ett år. Detta leder även till att större resurser kan satsas på de långvariga sjukfallen, livräntebedömning och rehabilitering. Regeringen bör därför lägga fram förslag till sådan ändring av lagen om arbetsskadeförsäkring att samordningstiden förlängs från 90 dagar till ett år. Det anförda bör med bifall till motion 1985/86:Sf233 ges regeringen till känna.

dels att utskottet under mom. 2 bort hemställa

2. beträffande *samordningstidens längd*

att riksdagen med bifall till motion 1985/86:Sf233 och med avslag på motion 1985/86:Sf336 yrkande 4 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

3. Samordningstidens längd (mom. 2)

Margareta Andrén och Kenth Skårvik (båda fp) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Arbetsskadeutredningens förslag" och slutar med "någon åtgärd" bort ha följande lydelse:

Balanssituationen i försäkringskassorna är alarmerande och kan inom en nära framtid komma att bli ohållbar om inte ärendetillströmningen kan begränsas eller avverkningstakten kan ökas. Med hänsyn till bl. a. de försäkrades befogade krav att försäkringskassorna skall kunna avgöra

arbetsskadeärenden utan långa väntetider måste nuvarande balanser nedbringas. I vart fall måste ökade balanser och därmed ytterligare förlängda väntetider förhindras. Arbetsskadeutredningens förslag om bl. a. ökade resurser löser inte problemet med ärendebalanserna.

Arbetsskadeutredningen diskuterade en förlängning av samordningstiden från 90 till 180 dagar. De beräkningar som utredningen redovisade gav vid handen att en samordningstid på 180 dagar kunde medföra att antalet arbetssjukdomsärenden minskade med ca 20 % och antalet övriga arbetsskadeärenden med ca 30 % samt att en sådan samordning inte ledde till stora försämringar för den enskilde. Utskottet anser därför att det finns starka skäl att överväga en förlängning av samordningstiden. Regeringen bör därför låta göra en översyn av den s. k. samordningstiden i arbetsskadeförsäkringen. Det anförda bör med bifall till motion 1985/86:Sf336 yrkande 4 ges regeringen till känna.

dels att utskottet under mom. 2 bort hemställa

2. beträffande *samordningstidens längd*

att riksdagen med bifall till motion 1985/86:Sf336 yrkande 4 och med avslag på motion 1985/86:Sf233 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

Särskilda yttranden

1. Försäkringsskyddet för studerande (mom. 3)

Margareta Andrén och Kenth Skårvik (båda fp) anför:

Vi vill understryka vad arbetsskadeutredningen sagt om den stora osäkerhet som råder om försäkringsskyddets närmare innehåll för studerande under rehabilitering. Vi har nämligen kunnat konstatera att flera försäkringskassor upplever sådana brister i rättsreglerna att planerade adekvata rehabiliteringsinsatser inte kommer till stånd.

Vi anser det därför nödvändigt att frågan skyndsamt utreds. Vi vill med detta yttrande understryka angelägenheten av att, när förslag från kommittén för översyn av sjukförsäkringens roll när det gäller förebyggande åtgärder och i samband med rehabilitering föreligger, regeringen skyndsamt bereder frågan och lägger fram förslag till riksdagen. Vi avstår därför från att nu yrka bifall till motion Sf265.

2. Försäkringsskyddet för värnpliktiga (mom. 4)

Nils Carlshamre, Gullan Lindblad och Siri Häggmark (alla m) anför:

Samhället ställer krav på unga män att de skall medverka i vår försvarsmakt och underkasta sig den tjänstgöring som värnplikten innebär. Därför är det samhällets skyldighet att svara för ett fullgott försäkringsskydd under den tid som värnpliktstjänstgöringen omfattar. Ersättning för skador måste utgå utan alltför långa dröjsmål och vara av en sådan omfattning att den värnpliktige får en chans att så snart som möjligt anpassa sig till en kanske ny

och påtvingad livsföring. Vi konstaterar därför med tillfredsställelse att frågan om rationalisering av handläggningen av de värnpliktigas försäkringsskydd nu har väckts inom regeringskansliet. Vi förutsätter att regeringen inom en snar framtid lägger fram ett förslag till lösning på problemet.